

ЕПИЛОГЪ.

Слѣдъ осемъ години, при една осамотена църквица на Кадж-кьой, срѣщо мѣстото, дѣто едно време бѣше колибата на Мацковата майка, мжжъ на срѣденъ възраст, който водѣше за ржка едно момче около четиринадесетъ годишно и придруженъ отъ много други, между които бѣхъ Филта дъщерята на Н. Воитидъ, Евстатій, племенникътъ му Платонъ, Янка и Исидоръ, бѣ колѣничилъ предъ единъ великолѣпенъ паметникъ, на който бѣхъ начертаны слѣдующитѣ просты но чувствителны стихове:

Съединенъ почина тукъ
Прахътъ на Мацка и на Юля,
Чета злочеста но и вѣрна;
И съсъ праха имъ побратѣнъ
Лежи прахътъ и на Гирджика.

Тѣ спятъ упокоены
Въ обѣщаніята на Христа.

На гроба имъ хвърлѣте цвѣтъ
Пріятелска сыза пролѣйте;
Бѣхъ Вышния сердечны молбы
Годишно тукъ да са принасятъ.

Този паметникъ бѣ въздигнатъ преди време отъ лорда Джонъ фигаро, близо до него бѣше и гробътъ на Магдалина.

Момчето което лордътъ водѣше за ржка спрѣ са и то предъ гроба, а лордътъ като са обърнъ рече му:

— «Сыне на Магдалина! Колѣнчи и са помоли за оногози, който та прибра и подслони подъ стрѣхата на една къща, когато бѣше ты оставенъ. Помоли са, сыне мой, за Гирджика и за нераздѣльныя неговъ и мой пріятель Сотиря Христодактилова!»

Момчето колѣнчи и са помоли съ другаритѣ си за усопшитѣ.

Край на сичкыя романъ.

